—Οὐγολίνος.

—Οὐγολίνος ; Οὐγολίνος ; Ξανάειπε ὁ Ρολάνδος. Ποῦ στὸ διάβολο τόχω ἀπαντήσει αὐτὸ τὸ ὄνομα ; Μὰ τὰ κέρατα τοῦ Βελζεβούλ, ὄχι βέβαια σὲ κανένα ἐορτολόγιο. Ἄ, τὸ βρῆκα. Οὐγολίνος Γεωρρδέζας ἦταν ὁ ἄρχων τῆς Πίζας κατὰ τὸν δέκατο τρίτο αἰῶνα. Ὑπάρχει κ' ἕνα ποίημα κάποιου Δάντη ποὺ γράφει γι' αὐτόν... Ἀλλὰ ἂς μιλήσουμε τώρα γιὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Στὶς ταβέρνες, μοῦ φαίνεται, πὼς τρῶνε καὶ πίνουν καὶ νομίζω, πὼς δὲν ἔχεις τὴν πρόθεση νὰ μὲ ὁποβάλῃς στὴν ἴδια τιμωρία τῆς πείνης ποὺ ἐπέβαλαν σὲν Ἰταλὸ αὐτὸ Οὐγολίνο, ὁ ὁποῖος ἴσως νὰ ἦταν καὶ προπάππος σου, ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα μοῦ φαίνεται λίγο ἀπίθανο. Σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι πεινᾶμε καὶ ἐγὼ καὶ ἡ Γεζαβέλλα.

Ὁ νάνος τέντωσε τὰ μάτια του ποὺ εἶχαν κίτρινες κόρες καὶ ποὺ ἔμοιαζαν μὲ μάτια κουκουβάγιας

—Ἔχεις δίκηο εἶπε γελῶντας ὁ λοχαγὸς, γιατὶ δὲν ἔρρεις ποιὰ εἶνε ἡ Γεζαβέλλα. Εἶν' ἡ φοράδα μου. Σοῦ τὴ συσταίνω.

Ὁ Οὐγολίνος ἔδειξε τότε ἕνα μικρὸ οἰκοδόμημα ἀπὸ πέτρες, ποὺ μοιαζε μὲ ἐκκλησία πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο ὑψωνόταν ἕνα μικρὸ καμπαναριό. Τὸ χτίριο αὐτὸ βρισκόταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ σταυροδρομιοῦ, ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸ «Κόκκινο Καπηλεῖο».

—Πίσω ἀπ' τὸ παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Ἄννας, εἶπε ὁ νάνος, εἶνε ὁ σταῦλος. Ἔχω ἐκεῖ λίγη βρώμη καὶ ἄχυρο.

—Αὐτὰ θὰ φτάσουν στὴ Γεζαβέλλα. Ἡ κακομοίρα εἶνε καλόβολη. Ἀλλὰ σὲ μένα τί θὰ προσφέρῃς ;

Ὁ νάνος κοίταξε τὸ Ρολάνδο ἀπορῶντας.

—Διαβόλου κέρατα ! φώναξε τότε ὁ τυχοδιώκτης. Τί μὲ κοιτᾶς ; Μήπως νόμισες πὼς ἄμα φαγῇ ἡ φοράδα μου θὰ χορτάσω κ' ἐγώ ; Θὰ πληρωθῇς καλά, ἐπρόσθεσε βγάζοντας τ' ὁλομέταξο βελάντιο καὶ τινάζοντάς το στὴν παλόμη του. Ἕνας Φερουλιὰν ἔχει πάντοτε τὸ βελάντιό του καὶ πληρώνει γενναῖα.

Ὁ μεταλλικὸς ἦχος τῶν νομισμάτων ἔκανε τὰ μάτια τοῦ καμπούρη νὰ πετάξουν ἀστραπές. Ὡστόσο ἐδίσταζε ἀκόμα.

—Θάλεγε κανένας πὼς φοβᾶσαι, εἶπε ὁ λοχαγὸς χτυπῶντας τὸ ποδάρι του. Τί συμβαίνει ; Τί φοβᾶσαι ;

—Ἐμπᾶτε μέσα, ἀξιωματικέ μου, ἀπάντησε ὁ νάνος καὶ θὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω ὅλα.

—Περίμενε μιὰ στιγμὴ φίλε μου,..«Ὁ Ἵππος πρὸ τοῦ Ἱππότου» αὐτὸς εἶνε ὁ κανών. Καὶ ὁ Ρολάνδος σφύριξε ἀμέσως στὴν πειθήνια Γεζαβέλλα του ἡ ὁποία τὸν ἀπολούθησε σὰ σκυλί. Πέρασε μαζὶ της τὸ σταυροδρόμι καὶ τὴν ἔβαλε μέσα στὸ σταῦλο ὅπου ὁ νάνος ἔφερε νερό, ἄχυρο καὶ βρώμη.

Ἦταν μιὰ ταβέρνα περαστικῶν

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιο ὁ λοχαγὸς ἔρριξε ἕνα ἀφηρημένο βλέμμα στὸ νάρθηκά του. Ἕνα κανελλὶ ποὺ κρεμόταν στὸ θολο ἔκλαιγε στὸ ἱερὸ τοῦ ναοῦ.

Εἴτε ἀπὸ ἀπροσεξία, εἴτε ἀπὸ ἀδιαφορία, ὁ πολεμιστὴς οὔτε γονάτισε, οὔτε τὸ σταυρό του ἔκανε ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια.

Ὁ Οὐγολίνος ποὺ τὸν παρατηροῦσε μὲ προσοχή, ξαφνιάστηκε λίγο γι' αὐτό.

Ἔπειτα καὶ οἱ δυὸ μαζὶ πέρασαν τὸ σκαλοπάτι τοῦ «Ἐρυθροῦ Καπηλείου» καὶ μπῆκαν μέσα στὴν κυρία αἴθουσά του, ποὺ ἦταν βρωμερὴ καὶ φρικαλέα. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἔμπαινε ἀπό τὰ σκονισμένα τζάμια τοῦ παραθύρου της. Τὸ τσβάνι ἀπεπελεῖτο ἀπὸ δοκάρια ποὺ ἦσαν κατάμαυρα ἀπὸ τὴν καπνιὰ κάτ' ἀπ' τὰ ὁποῖα τεράστιες ἀράχνες ἔπλεκαν τὰ δίχτυα τους. Τὸ πάτωμα ἦταν ἀπὸ χῶμα καὶ πέτρες.

Ἕνα σκουριασμένο παληοντούφεκο κρεμόταν στὸν τοῖχο, ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ μεγάλα κυνηγετικὰ μαχαίρια. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἦταν στιβαγμένα δέματα λύκων καὶ ἀλεπούδων ποὺ χρησίμευαν ἴσως γιὰ κρεββάτι στὸ νάνο. Μέσ' ἀπ' αὐτὰ ξεχώριζε κανεὶς ἕνα εἶδος πόρτας ποὺ ἔφερνε σὲ ἄλλο ἴσως δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ δωμάτιο ἦταν γεμάτο καπνὸ ποὺ ξέφευγε ἀπ' τὸ τζάκι. Τὸ λυχνάρι ποὺ φώτιζε τὸ καπηλεῖο τρεμόφεγγε ξεψυχισμένα. Ὅλη αὐτὴ ἡ κακομοιριὰ χάλασε τὸ νέφι τοῦ λοχαγοῦ.

—Πούφ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! φώναξε Ποῦ εἶνε τὰ ὡραῖα πανδοχεῖα τοῦ Παρισιοῦ ;

Ὁ Οὐγολίνος τὸν ἄκουσε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖς, καπετάνιε μου, γιὰ τὸ χάλι τοῦ καπηλειοῦ μου. Δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ βοηθήσῃ βλέπεις.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΗΝ Μ. ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ὅταν ὁ Μάρκ Τουαίν, ὁ διάσημος εὐθυμογράφος, τελείωσε τὸ ταξεῖδι του στὴν Ἱερουσαλήμ, ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὴν Ἀθήνα, τὴν πόλη τοῦ Φωτός; μὲ τὸ προμελετημένο ὅμως πρόγραμμα νὰ ρίξῃ κι' αὐτηνῆς μερικὰ ἀπ' τὰ καυστικά βέλη τῆς σατύρας του.

Σ' ἕνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ παλαιότερα βιβλία του, ποὺ ἐπιγράφεται: «*Ὁδοιπορικὸ τῶν Ἀμερικανῶν Χατζήδων*» διηγεῖται πὼς ἐπεσκέφθη, σὰ 1867, γιὰ μιὰ μονάχα νύχτα, τὴν Ἀκρόπολη τῶν Ἀθηνῶν, μαζὶ μὲ τρεῖς ἄλλους συνταξειδιῶτες του, ἀφοῦ τῶκαμαν μὲ τρόπο ἀπ' τὴν κάθαρση τοῦ Πειραιῶς. Ὁ ἠλεκτρικὸς δὲν ὑπῆρχε τότε καὶ ἡ προχωρημένη ὥρα τῆς νυκτὸς δὲν τοὺς ἄφηνε καμμιὰ ἐλπίδα πὼς θὰ βροῦνε κονένα ἁραμπᾶ Τὸ καράβι ὅμως θὰ ἔφευγε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ κ' ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας γιὰ ν' ἀπολαύσουν, ἔστω καὶ νύχτα, τὸ ἀρχαῖο ἀπεράμιλλο θαῦμα—τὴν Ἀκρόπολη. Καὶ ἀπεφάσισαν νὰ κάνουν τὸ δρόμο μὲ τὰ πόδια, ἀπ' τὴν ὁδὸ Πειραιῶς. Κατὰ τὴ νυκτερινὴ αὐτὴ ἐκστρατεία λίγο ἔλειψε νὰ φαγωθοῦν ἀπ' τὰ σκυλιὰ τὰ ὁποῖα ἀφθονοῦσαν σὲ κείνη τὴν περιφέρεια. Ὅταν ἔφταναν καμμιὰ φορά, ὕστερ' ἀπὸ μέρια βασανα, στὴν Ἀθήνα καὶ ἀνέβηκαν στὴν Ἀκρόπολη, οἱ φύλακες τῶν Προπυλαίων δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ περάσουν ἐπειδὴ ἡ ὥρα ἦταν ἀκατάλληλη. Τὰ κατάφεραν ὅμως νὰ τοὺς κάνουν νὰ ὑποχωρήσουν μ' ἕνα γενναῖο φιλοδώρημα—καὶ ἀκοῦστε τώρα τὶς ἐντυπώσεις τοῦ Μάρκ Τουαίν ἀπ' τὴν Ἀκρόπολη :

«...*Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μας οἱ μεγαλοπρεπεῖς κίονες, ὑπέροχοι παρ' ὅλας τὰς βλάβας ποὺ ὑπέστησαν—κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας ἡ ὀνειρεμένη πόλη—πέρα, μακρυά, ἡ ἀργυρὰ θάλασσα...Δὲν ὑπάρχει σ' ὅλον τὸν κόσμο τέτοια φυσικὴ εἰκόνα ἔστω καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ.*

...Δαθὼς περπατοῦσα ἀνάμεσα στὰ τρισένδοξα αὐτὰ ἐρείπια λαχτάριζα νὰ δῶ ζωντανεμένους, γιὰ μιὰ στιγμὴ μπροστά μου ὅλους τοὺς μεγάλους ἐκείνους ποὺ δημιούργησαν ἕνα ὁλόκληρο πολιτισμό : Τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλη, τὸν Δημοσθένη, τὸν Σωκράτη, τὸν Ἡρόδοτο, τὸν Πραξιτέλη, τὸν Φειδία ! Τί ἀστεϊσμὸς ἐνδόξων ὀνομάτων. Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους ἐπόθησα νὰ ἔβλεπα τὸ Διογένη—μὲ τὸ κλασικὸ φανάρι του, γιατὶ θάβρισκε ἐπὶ τέλους ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε στὰς ἀρχαίας Ἀθήνας καὶ δὲν τὸ ἔβρισκε—ἕναν ἄνθρωπο δηλαδή !...»

Ὁ Τουαίν δὲν προσθέτει ποιός ἀπ' τὴν παρέα του νὰ ἦταν ἄραγε ὁ *ἄνθρωπος*. Ὑποτίθεται ὅμως ὅτι θὰ ἐννοοῦσε τὸν ἑαυτό του...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΗΣ ΚΗΔΕΙΑΣ

Οἱ Πυθαγόριοι, ἀποτελοῦσαν στὴν ἀρχαιότητα, μυστικὴν ἑταιρίαν, ἕνα εἶδος μασσωνίας. Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς—διηγεῖται ὁ Ἰάμβλιχος—ἀρρώστησε μιὰ μέρα μέσα στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε. Βλέποντας δὲ ὅτι ἡ ἀσθένειά του ὅσο πήγαινε χειροτέρευε, καὶ ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πεθάνῃ, ἐκάλεσε τὸν ξενοδόχο, καὶ δίνοντάς του ἕναν πάπυρο ἐπάνω στὸν ὁποῖον εἶχε χαράξει ἕνα καββαλιστικὸ σχῆμα, τοῦ εἶπε :

— Δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ σὲ πληρώσω γιὰ ὅ,τι ἔκανες γιὰ μένα, γιατὶ εἶμαι φτωχός. Ὅταν ὅμως πεθάνω, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἐκθέσῃς τὸν πάπυρον αὐτὸν ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί σου, καὶ θὰ ὄῃς ὅτι δὲν θὰ μετανοήσῃς γιὰ τὶς περιποιήσεις σου.

Σὲ λίγο, πράγματι, πέθανε. Ὁ ξενοδόχος, ἀφοῦ τὸν ἐνήδευσε ἀξιοπρεπέστατα, ἐξέθεσε, σύμφωνα μὲ τὴν συμβουλή του, τὸν πάπυρο ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο του. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, κάποιος περαστικὸς ταξειδιώτης μόλις εἶδε τὸν πάπυρο, ἀνεγνώρισε τὸ συμβολικὸ σῆμα ποὺ ἦταν χαραγμένο ἐπάνω σ' αὐτόν. Μπῆκε μέσα στὸ ξενοδοχεῖο, ἐκάλεσε τὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ ἐξόφλησε ὅλο τὸ χρηματικὸ χρέος τοῦ ἀποθανόντος !